

ÖNÉRTÉLMÉZÉSÜNK

(Nagycsütörtöki záróelmélkedésünk)

Kik vagyunk?

1.

Jézusom, szavaid nekem jutó csokrában három gondolatot találok. Az első: azt kívánod, hogy azok, akik Hozzád tartoznak, kivétel nélkül mind egyek legyenek egymással, tökéletes egységben éljenek; olyan tökéletes egységben, mint amilyenben Te élsz Atyáddal. A másik gondolat: ennek az egységünknek nincsen más feltétele, csak az, hogy szeressük egymást annak az erejében, hogy befogadjuk magunkba azt a szeretetet, amellyel Téged szeret az Atya; nincs más feltétele, mint hogy szeressük egymást annak az erejében, hogy magunkba fogadjuk Téged. A harmadik gondolat pedig ez: azért kell ilyen módon egyeknek lennünk, hogy akik megtapasztalhatják egységünket, ebből felismerhessék, hogy az Atya szereti őket, hogy az Atya küldött el Téged szeretete tudtulásának céljából, és hogy felismerjék azt is, hogy mi tanítványaid vagyunk, és csak azért akarunk eggyé lenni, hogy a kedvedben járhassunk, örömet szerezhessünk Neked, s a Te örömet látva a mi szívünk is felmelegedjék.

2.

Jézusunk, mi egy kicsi bokor vagyunk a Hozzád tartozni akaró tanítványok sokaságában. Mint minden bokornak, nekünk is megvan a magunk arca: ha kinyitjuk szánkat, reánk ismernek. Ezen az éjszakán mindenekelőtt azért akarok imádkozni, hogy az, ami sajátos bennünk, javára szolgáljon egyháznak, amelyet Péterre bízál. Elmondjuk Neked, Jézusunk, hogy mi valójában nem is akarunk külön bokor, külön szín lenni egyházaodon belül, mert csak azt akarjuk mondani és csak azt akarjuk csinálni, amiről Te azt tanítottad, hogy azt minden tanítványodnak mondania és csinálnia kell.

Amikor a szeretetből senkit kizárni nem akaró ellenségszeretetet hangsúlyozzuk, amikor az örömhír továbbadásának minden tanítványodra kötelező voltát nyomatékozzuk, akkor csak azt képviseljük, amit tanításod és életed kihagyhatatlan lényegének vallunk. Azért imádkozunk Hozzád, hogy ami ma még külön színnek mutatkozik bennünk, az holnapra jellemzője legyen mindenkinek, aki neveddel jelöli meg önmagát; mindenkinek, aki a „keresztény” (krisztusi) névvel nevezi magát. Ezért van az, hogy mindenkit várunk, aki közénk akar jönni: papokat és nem papokat, férfiakat és nőket, fiatalokat és öregeket, házasságokat, s magányosokat, nagyműveltségűeket és egyszerű munkásembereket, nagy múltúakat és első lépéseket lépegetőket.

Ezért van az, hogy nem akarunk magunkba zárkózni, hanem azt szeretnők, ha mindenki utat tudna találni rajtunk keresztül Hozzád. Ezért nézzük nyugodtan és féltékenység nélkül, ha valakik azokhoz a testvéreinkhez kapcsolódnak, akiknek zászlaján – bár nem tartoznak a mi bokorunkhoz – ott szerepel tanításod e két kihagyhatatlannak tudott vonása. Ezért nem tartjuk szükségesnek, hogy ugyanazon az épületen belül lakjunk, hogy ugyanazon a munkahelyen dolgozzunk. Ezért nem kívánjuk sem családtól, sem kenyérkereső munkától

függetleníteni magunkat; ezért van az, hogy nem kívánunk hivatalt, amely dolgainkat bonyolítsa..., mert nincsenek hivatalban bonyolítható dolgaink; hiszen szeretni embertársainkat, elmondani nekik azt az örömhírt abból a célból, hogy ők is szeressenek és az örömhír továbbadói legyenek – ehhez nekünk nem kell függetleníteni magunkat, és ehhez nincs szükségünk hivatalra. Mi csak olyasmít akarunk csinálni, aminek a csinálására képes bármely nemzet, osztály, nem, életkor, bármely műveltségi szintbe tartozó ember. Mi a Te akaratod szerint csak azt akarjuk munkálni, amiben minden embertársunk egy lehet velünk, hiszen megértettük, hogy azért lettél emberré, azért lettél tanítová, s tanításod következményeként azért vállaltad el a kereszthalált, s ennek az éjszakának minden gyötrelmét, hogy akit Atyád a maga gyermekeinek és egymás között testvéreknek teremtett meg, azok a Te és tied munkája és kereszthordozása által valóban Atyád gyermekei, a Te testvéreid, és egymás testvérei legyenek.

Ha tehát imádkozunk ezen az éjszakán a mi kis bokrunk egységéért, csak azért tesszük, hogy alkalmas szolgálói lehessünk egész egyházad egységének, s egyházadon keresztül az emberiség egységének.

3.

Ennek az egységnek el nem fáradóan – egyetlen feltételét ismételted a vacsora búcsúbeszédében és Atyádhoz intézett imádságodban: szeressük egymást, szeressük egymást; úgy szeressük egymást, ahogyan Te szerettél minket, úgy szeressük egymást, ahogyan az Atya szeret Téged, és ahogyan Te szereted az Atyát. Hogyan is szeressük tehát egymást?

Szívembe vésvé szavad, azért imádkozom tehát Uram, hogy Téged lássalak meg minden testvéremben és így azzal a bizalommal nézzek szemükbe, amellyel Te nézel engem, amellyel én nézek a Te értem keserves halált is vállaló és csak azután lecsukódó szemedbe. A te tiszta szemedet nézzem bennük, saru-megoldó templomi tisztelettel közeledjem mindig hozzájuk, ahogyan Hozzád közeledem. Azt mondtad, hogy lakást vettél bennük, hogy a Te szíved dobog bennük, a Te Lelked él bennük, és ezért tudom, hogy amikor szeretetemmel őket simogatom, Téged simogatlak.

Azért imádkozom, hogy én viszont sohase követeljek bizalmat tőlük, akármennyire is vágódik szívem bizalmukra; arra, hogy megértsenek és szívükbe zárjanak. Azért imádkozom, hogy boldog örömmel fogadjam mindig azt a bizalmat, amellyel drága kincsként megajándékoznak, és sohase kérjek tőlük olyat, amit nem szívük bőségéből, hanem csak kényszeredetten, erőszakos követelésem miatt bosszankodva, vagy lehangelődva teljesítenek. Mert a szeretet nem ismeri a követelést. Te csak a hívást és a vonzást ismered; csak a lélek szabad tárulkozását, az örömmel megnyílast és a vidám adakozást. A követelés nem a Te országodból való. Ha követelek, akkor a Sátán dolgozik bennem, s nem kicsi és szolgáló, hanem nagy és uralkodó akarok lenni.

Azért imádkozom Hozzád, hogy nagyon sokakat tudjak szolgálni és nagyon sok jót adhassak azoknak, akiknek szolgálatára méltatsz. Arra kérlek, hogy úgy szolgálhassam testvéreimet, ahogyan Te kívánod, és ahogyan ők igénylik tőlem. Legyen távol tőlem az az erőszakosság, amely nem tetszik neked; ne akarjam azt a testvéreimet szolgálni, aki nem igényli szolgálatom; s ne akarjam abban szolgálni, amiben nem igényel. Ha mégis úgy érzem, hogy valamit, amire nagyon nagy szüksége van, általam tudnál megadni neki, akkor újra meg

újra imádkozzam érte, s Te majd megnyitod szívét-bizalmát felém, ha úgy akarod, hogy szolgáljam őt.

Azért imádkozom, Hozzád, hogy elgondolásaimat összhangba tudjam hozni testvéreim elképzeléseivel. Azért imádkozom, hogy amit magamban Lelked hangjának ismerek fel, azt határozottan és mégis nagyon szerényen képviseljem, mindig meg lévén győződve arról, hogy testvéreimen keresztül Lelked külön, teljesebb és keveretlenebb hangjait ismerhetem meg, és ezeknek a hangoknak összessége biztosan sokkal többet mond el nekem üzenetedből, mint amennyit én a magam lelkén keresztül szavadból meghallani képes vagyok.

Azért imádkozom Hozzád, hogy úgy tudjam tisztelni testvéreim szabadságát, hogy sohase kísértsen meg az elvtelen népszerűség-hajhászás. Amiről a Veled való beszélgetés alapján meg vagyok győződve, azt mondjam meg testvéremnek akkor is, ha nem lesz könnyű szembenéznie önmagával. A testvéri feddésre vonatkozó parancsod semmiféle meggondolásból meg ne tagadjam, mert nem szeretem azt a testvéremet, akinek nem mondom meg, hogy veszélyben van, mert letért az Útról. Azért imádkozom, hogy bármennyire fájdalmas is legyen számomra, a felém irányuló testvéri feddést testvéremen keresztül Tőled jövő ajándéknak tekintsem, amelyet nagyon meg kell becsülnöm, fel kell használnom életem megjobbítására.

Azért imádkozom, hogy számbeli gyarapodásunk vágya sohase tétesse velünk félre azt a mércét, amely nélkül már nem lehetünk a tanítványaid; hogy aki ezt a mércét elvileg tagadja, azt tudjuk elengedni, akármilyen megrázkódtatást is okozzon elmenése közösségünk életében. Ha viszont valaki elmegy közülünk, akkor kettőződjek meg a felelősségünk érte: minden elvtelen jófúságot elkerülve egyénileg és közösségileg erősítsük imádkozásainkat, hogy ne tudjon ellenállni vonzásodnak, és visszataláljon Hozzád, visszataláljon közénk; hogy meleg testvéri visszavárásunk és érte aggodásunk tegye könnyűvé számára a visszavezető utat.

Azért imádkozom, hogy Lelked vezetése mellett közösségünk minden lényeges ügyében eljussunk az egységes látáshoz és akarathoz, hogy addig imádkozunk és érveljünk, amíg megtaláljuk a Neked és mindannyiunknak tetsző közakaratot, s ez a közakarot ne a mi akaratom legyen csupán, hanem Atyádé is, mert csak ebben az esetben építjük Országod, amely az Atya akaratát akaró és teljesítő emberek társasága.

4.

Így akarjuk szeretni egymást..., hogy a vacsorán kinyilvánított szándékom szerint egyek, tökéletesen egyek legyünk Veled, Atyáddal és Lelketekkel, és hogy ezáltal egymással is egyek lehessünk. Csak így tölthetjük be küldetésünket; hogy szeretetünket és egységünket látva jelekké lehessünk a világban. Csak így remélhetjük, hogy azok a jószándékú emberek, akik az egyházon belül megkérdőjelezzik létjogosultságunkat, előbb-utóbb belássák, hogy tanítványaid vagyunk, és hitelesen képviseljük az Atyát, aki küldött Téged. Csak így remélhetjük, hogy embertársaink számára elhithető módon tudjuk igazolni, hogy az Atya szereti őket, és hogy életüknek csak akkor van értelme, ha válaszolnak erre a szeretetre.

S most visszatérek, Uram, arra, amit imádságom elején közösségeink arcáról mondtam. Hiányzik ennek az arcnak a vonásaiból mindaz, ami automatikusan biztosíthatná egységünket. Azért nem akarunk együvé tartozásunkból munkaviszonyokat, állásokat, hivatalokat formálni, hogy semmi más ne biztosítsa egységünket, csak az, hogy szeretjük egymást. Hogy essünk szét, tűnjünk el nyomtalanul, mint a kérészéletű tisztavirág, ha

megszűnik közöttünk az, hogy szeretjük egymást. Hogy csak addig legyünk, amíg szeretni tudjuk egymást. Hogy csak addig éljünk, amíg bizalommal vagyunk egymás iránt. Hogy ne legyen módunk egy percig se tovább élni, ha nem a szeretet életét éljük. Hogy Téged emlegetve Országod helyett sohase csinálhassunk valami egyebet. Hogy meg ne csalhassuk magunkat. Hogy le ne cseréljük a prófétai reményt ideológiára. Hogy el ne herdáljuk a bázis reményét: lehet élni a csak-szeretet erejében. Hogy bizonyosságot tehessünk magunknak és másoknak, hogy csak így, a csak-szeretet rendező erejében értelmes, szép, békességet és örömet is adó az élet. Mert ez az élet a Te életed. Mert ez az élet – az Isten élete. Mert ez az élet az Isten élete bennünk. Ámen.

1976

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1976. 3.kötet